

Спогади

Тарас Федюк

ОЗНАЙОМЧИЙ ФРАГМЕНТ

© Видавництво «Богдан». Усі права застережено.

Фрагмент надано для ознайомлення. Повна книжка — nashaknyga.com.ua

Перед мовою

Всяке життя завершується крахом. Яким би «успішним» не був митець, скільки б йому не обломилося слави, нагород і срібняків, все'дно він перед смертю відчуватиме, як збудована ним сірникова криничка хилиться й розсипається на хаос складових. І треба бути цілковитим ідіотом або самозакоханим дурнем, аби сподіватися на щасливе завершення намагань, а отже — і на повну гармонію між собою й собою створеним. Ти ніколи не зробиш всього, що міг, не матимеш всього, що заслужив, і всі твої скарби вкриє пил: не важливо — в музеї чи на занедбанім горищі.

Мені пощастило зустрічатися з багатьма цікавими, талановитими, а то й — без перебільшень — геніальними людьми. Усі вони складні та багатовимірні. Усі вони жили не так, як усі. І мали на це право. Брали це право. Надривалися цим правом. І вмирали від цього права. Вони максимально жили так, як хотіли. Нелегка робота — намагатися жити так, як ти хочеш! Але це, на жаль, єдина умова, що уможливило реалізацію високої місії. Наступати на горло власній пісні пробували дуже талановиті хлопці. Чим скінчилося — відомо. Бог не дає таланту на все життя, він дає поносити й дивиться, як і куди ти його несеш. І не доведи схибити, скурвитися, повірити у власну довершеність і геніальність. Фур — і нема. Тих, кого нема, — безліч. Про них теж буде. Але їх не жаль.

Годі шукати в цій книзі якусь жорстку хронологічну послідовність. Хронологія буде, але не жорстка. Щось «забагатиметься» наперед, щось «відмотуватиметься» навспак. Словом, книгу можна буде читати з будь-якої сторінки, прогортати цілі розділи, яких тут нема, або й узагалі пожбурити її кудись за шафу. Я не ображусь. Мене вже майже нема.

Так само не варто ображатися й моїм героям: ну, так було? Було ж? Було! То чого і пощо?

Крім спогадів, тут будуть, звичайно, і враження. Ті враження, які були від події одразу після неї, та ті, які склалися тепер. Я не лише розповідатиму про пережите, а й оцінюватиму його. З усією любов'ю чи усією відразою: не важливо. Тому, як кажуть в Україні, вибачайте, коли що не так.

Пів століття пишу вірші і вважаю це писання найважливішою справою свого життя. Не дуже мудро. Що із цього писання вийшло — не моє собаче діло. Починав я з того, що писав вірші для народу й, ба більше, для всього людства. Виходила повна дурня. Вона, та дурня, ще жовкне десь серед архівів, старих газет, журналів та альманахів. Доводилося писати й «паровозики». Каюсь. Героєм (тим, яким «Слава!») я, на жаль, не був. Але й паскудою (тим, кому «Ганьба!») — також. Я намагався жити суголосно із самим собою й писати хороші вірші. Закінчив же свою творчу історію тим, що писав винятково для себе, і те, що іноді це подобалося, або не подобалося ще кому — то так і буде.

Отже, цю книгу я пишу для себе. Винятково. І не моє діло, якщо її прочитаєте ще й ви. Або не прочитаєте.

...Кажуть, перед смертю все життя пробігає перед людиною за кілька секунд. Тут я маю перевагу перед рештою посполитих. Моя перевага полягає в тому, що в мене вийшло записати майже все, що промайне перед моїми очима за кілька секунд до смерті.

• • •

Далі — у повній книжці «Спогади».
nashaknyga.com.ua